

ਆਓ! ਉਰਦੂ ਲਿਖਣੀ ਸਿੱਖੀਏ

ਤਿਆਰ ਕਰਤਾ : ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੋਖੀ
ਸੋਖੀ

ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਲਿਖੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਲਿਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ ਲਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਖੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਦੇਵਨਾਗਰੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਰੋਮਨ ਅਤੇ ਉਰਦੂ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ — ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ ਦੁਕਵੀਂ ਲਿਖੀ ਹੈ।

‘ਉਰਦੂ’ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਵੀ ‘ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ’ ਭਾਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਨਮਾਲਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ

ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ
ਵੱਡਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰੀ
ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ ਛੋਟਾ, ਪਰ ਉਰਦੂ
ਭਾਸ਼ਾ (ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ) ਲਿਖਣੇ ਸਮੇਂ —
ਵਰਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ
ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਰਨ ਦਾ ਅਸਲੀ ਜਾਂ ਵੱਡਾ
ਰੂਪ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਕੇ
ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ

Taj → تاج ਤਾਜ

Glass → گلاس ਗਲਾਸ

ਜਗਤਰ ਸਿੰਘ
ਮੁਖੀ

ਉਰਦੂ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਇਸ ਗੱਲ
ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ
ਸੱਜੇ ਤੋਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ← ਵੱਲ ਲਿਖਿਆ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਪਸੀ ਫ਼ਾਸਲਾ
ਅਤੇ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ
ਵਰਨ ਜਾਂ ਅੱਖਰ ਦੀ ਠੀਕ ਬਣਤਰ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ।

ਅਲਫ਼ |

ਇਹ ਵਰਨ 'ਅ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਕਰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਕੰਨੇ' (੮) ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਲਫ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਦ ~ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ | ਤਾਂ ਆ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

| + ੂ + ੁ + | ← | ੁ | |

ਅਲਫ਼ + ਤਾਲ + ਨੁਨ + ਅਲਫ਼ ← ਅੰਤਾ ਅਲਫ਼

| + ੁ + ੁ + ੁ + | ← ਅੰਗੂਰ

ਰੇ + ਵਾਓ + ਗਾਫ਼ + ਨੁਨ + ਅਲਫ਼ ← ਅੰਗੂਰ
ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਬਦ ਅੰਗੂਰ ਵਿੱਚ ਰੇ | ਵਰਨ ਅਜ਼ਾਦ ਵਰਨ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਰਨ ਨਾਲ਼ ਤਾਂ ਜੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ਼ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਰਨ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਵਾਓ ੁ, ਅਲਫ਼ |, ਦਾਲ ੁ, ਡਾਲ ੁ, ਜਾਲ ੁ, ਰੇ |, ਅੜੇ

ਅਲਫ਼

ਯੇ ਜੰ, ਯੇਅ ਜੰ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੁੜਦਾ।

$$| + \sim + | \leftarrow = | \dot{ } |$$

ਮੀਮ + (ਉੱਪਰ) ਮਦ + ਅਲਫ਼ = ਮਮ

$$| + \sim + | \leftarrow = | \dot{ } |$$

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੇਖੀ

ਏ ਏ ਬੇ ਬ
(ਛੋਟਾ ਰੂਪ)

ਅਭਿਆਸ

$$| + | + \sim \leftarrow = | \dot{ } |$$

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਲਾਮ + ਬੇ $\leftarrow$ ਬਿੱਲੀ
ਇੱਥੇ ਛੋਟੀ ਯੇ $|$ ਬਿਹਾਰੀ (ਈ)
ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਬ ਟਕਰਦੀ ਹੈ।

$$| + | + \sim \leftarrow = || \dot{ } = ||$$

ਅਲਫ਼ + ਲਾਮ + ਬੇ $\leftarrow$ ਬੱਲਾ

ਇੱਥੇ ਅਲਫ਼ ਕੰਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟ: ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ
ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ ਲਗਾਂ ਅਤੇ ਲਗਾਖਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ
ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਵਰਤੋ ਜਾਂਦੇ। 4

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਧ ਧ

ਧ ਪ

ਅਭਿਆਸ

ਪਾਉਂ ← ਪ + | + ਭ + ' + ਂ

ਨੂੰ + ਹਮਜਾ + ਵਓ + ਅਲਫ਼ + ਧੇ ← ਘਾਉਂ (ਧੌਰ)

ਇੱਥੇ ਵਓ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਮਜਾ ਓ ਦੀ ਅਵਾਜ਼
ਰਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪੋਤੰਗ ← ਪ + ਤ + ਂ + ਗ

ਗਾਫ਼ + ਨੂੰ + ਤੇ + ਧੇ ← ਧਤੰਗ

(ਛੋਟੇ ਰੂਪ) ਤ ਜ ਤੇ

ਜਗਤਰ ਸਿੰਘ
ਸ਼ੇਖੀ

ਤਾਲਾ ← ਤ + | + | + ਂ

ਅਲਫ਼ + ਲਾਮ + ਅਲਫ਼ + ਤੇ ← ਤਾਲਾ

ਤਰਬੂਜ਼ ← ਤ + ਰ + | + ਭ + ਜ

ਜੇ + ਵਓ + ਬੇ + ਹੇ + ਤੇ ← ਤਰਬੂਜ਼

ਇੱਥੇ ਵਓ , ਦੁਲੈਂਕੜ ਦਾ ਕੰਮ
ਕਰਦਾ ਹੈ।

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਟ ਟ ਟ ਟ
ਅਭਿਆਸ

ਟ + ਟ + ਟ + ਟ ← ਟ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਯੇ + ਵਓ + ਟੇ ← ਟੋਪੀ

ਟ + ਟ + ਟ + ਟ + ਟ ← ਟਰਿਕਟਰ

ਟੇ + ਟੇ + ਕਫ਼ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਟੇ + ਟੇ ← ਟਰੈਕਟਰ

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਟ ਟ ਟ ਟ

ਅਭਿਆਸ

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ
ਸੋਲੀ

94171 66386

ਟ + ਟ + ਟ ← ਟ

ਟੇ + ਮੀਮ + ਸੇ

ਸਮਰ (ਫਲ)

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ) ਟ ਟ ਜੀਮ ਟ

ਅਭਿਆਸ

ਟ + ਟ ← ਟ

ਗਫ਼ + ਜੇ ← ਜਗ

ਜ + | + ਟ + ਟ ← ਜਹਾਜ਼

ਜੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ + ਸੀਮ ← ਜਹਾਜ਼

ਚੇ ਙ ਙ ਙ

ਅਭਿਆਸ

੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਚਾਂਦ
ਦਾਲ + ਨੂਨ + ਅਲਫ + ਚੇ

੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਚਿੜੀਆ
ਅਲਫ + ਛੋਟੀਯੇ + ਅਜ਼ੇ + ਚੇ

(ਛੋਟੇ ਰੂਪ)

੭ ੭ ਚੇ ਙ

ਅਭਿਆਸ

੭ + ੭ + ੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਹਲਵਾਈ
ਛੋਟੀਯੇ + ਅਜ਼ਾ + ਅਲਫ + ਵਾਓ + ਲਾਮ + ਚੇ

ਅਲਫ + ੭ + ੭ + ੭ + ੭ ← ਹੁੱਕਾ

ਅਲਫ + ਕੁਆਫ + ਤਸਦੀਦ + ਚੇ ← ਹੁੱਕਾ
ਦਾ ਅਲਫ
ਰੂਪ

ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮੋਖੀ

94171 66386

(ਛੋਟੇ ਰੂਪ) ਙ ਙ ਖੇ ਙ

ਅਭਿਆਸ

0 + j + 9 + 4 + 1 + 7 ← 0202

ਹੇ + ਜੇ + ਵਾਓ + ਬੇ + ਰੇ + ਖੇ ← ਖਰਬੂਜਾ

ش + و + گ + ر + ڻ + ← ڻرگوش

ਸ਼ੀਨ + ਵਾਓ + ਗਾਫ਼ + ਰੇ + ਖੇ ← ਖਰਗੋਸ਼

ਇਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ
ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ
ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਲ)

ت + ڻ + ر + و ← ڻرت

ਤੇ + ਖੇ + ਰੇ + ਦਾਲ ← ਦਰਖਤ

ت + ا + 9 + و ← ڻوات

ਤੇ + ਅਲਫ਼ + ਵਾਓ + ਦਾਲ ← ਦਵਾਤ

ਵਾਓ ۉ ਅਜ਼ਾਦ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਇਸ
ਲਈ ਵਾਓ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਵੀ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ ਇਸ ਦੇ
ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੁੜਦਾ।

ਦਾਲ, ਡਾਲ, ਜਾਲ, ਰੇ, ਡਾਲ ੁ
ਅਜੇ, ਜੇ, ਯੇਅ ਦਾ ਛੋਟਾ
ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਭਿਆਸ

ਜ + ੜ + ੁ ← ਜੁ
ਲਾਮ + ਵਾਓ + ਡਾਲ ← ਡੋਲ
ਮ + ੜ + ੁ ← ਮੁ
ਮੀਮ + ਰੇ + ਡਾਲ ← ਡਰੰਮ

ਜਾਲ ੁ
ਅਭਿਆਸ

ਹ + ੜ + ੜ + ੜ + ੜ ← ਹੁੰ
ਹੇ + ਰੇ + ਛੋਟੀਯੇ + ਖੇ + ਜਾਲ ← ਜ਼ਖੀਰਾ

ਚੇ ੜ
ਅਭਿਆਸ

ਹ + ੜ + ੜ + ੜ ← ਹੁੰ
ਹੇ + ਚੇ + ਛੋਟੀਯੇ + ਰੇ ← ਰੀਛ
ਜ + ੜ + ੜ ← ਜੁ
ਲਾਮ + ਛੋਟੀਯੇ + ਰੇ ← ਰੇਲ

ਅੜੇ

ਅੜੇ

ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਬਦ () ਅੜੇ ਨਾਲ
ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਅਭਿਆਸ

ا + ا + و + ل ← اهل

ਅੜੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ + ਯੇ ← ਧਹੜ

ا + ا + ا + ا ← اهل

ਵਓ + ਅੜੇ + ਮਦ + ਅਲਫ਼ (ਉੱਪਰ) ← ਆੜੂ

ਜੇ

ਅਭਿਆਸ

ا + ا + ا + ا ← اهل

ਫੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ + ਜੇ ← ਜਿਰਾਫ਼

ا + ا + ا + ا ← اهل

ਨੂਰ + ਅਲਫ਼ + ਬੇ + ਜੇ ← ਜਬਾਨ

ਯੇ

ਅਭਿਆਸ

() ا + ا + ا + ا ← اهل

ਅਲਫ਼ ਦਾ + ਲਾਮ + ਅਲਫ਼ + ਯੇ ← ਜਾਲਾ

ਲੇਟਵਾਂ ਰੂਪ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ਅਭਿਆਸ

ਸੀਨ

ਜੇ + ਰੇ + ਵਾਓ + ਸੀਨ

ਜੇ + ਰੇ + ਵਾਓ + ਸੀਨ

ਲਾਮ + ਕਾਫ਼ + ਛੋਟੀ + ਹਮਜ਼ਾ + ਅਲਫ਼ + ਸੀਨ

ਲਾਮ + ਕਾਫ਼ + ਛੋਟੀ + ਹਮਜ਼ਾ + ਅਲਫ਼ + ਸੀਨ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ਅਭਿਆਸ

ਸੀਨ

ਜੇ + ਰੇ + ਵਾਓ

ਜੇ + ਰੇ + ਵਾਓ

ਲਾਮ + ਕਾਫ਼ + ਛੋਟੀ + ਹਮਜ਼ਾ + ਅਲਫ਼

ਲਾਮ + ਕਾਫ਼ + ਛੋਟੀ + ਹਮਜ਼ਾ + ਅਲਫ਼

(ਸਲਾਮ
ਜਾਂ
ਮੋਂਗਲੁ)

ਛੋਟਾ ਰੂਪ

ਅਭਿਆਸ

ਸੁਆਦ

੭ + ੨ + ੧ + ੨ ← ਜਾਨ

ਨੂਨ + ਬੇ + ਅਲਫ਼ + ਸੁਆਦ ← ਸਾਬਨ

ف + ੨ + ੭ + ੭ + ੨ ←

ਕੁਆਫ਼ + ਵਾਓ + ਦਾਲ + ਨੂਨ + ਸੁਆਦ ← ਸੰਦੂਕ

ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਜੁਆਦ

ਅਭਿਆਸ

ف + ੨ + ੨ + ੨ ←

ਫੇ + ਛੋਟੀਯੇ + ਐਨ + ਜੁਆਦ ← ਜਈਫ਼

(ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।)

ਤੇਏ b

ਅਭਿਆਸ

੧ + b + ੨ + b ←

ਅਲਫ਼ + ਤੇਏ + ਵਾਓ + ਤੇਏ ← ਤੋਤਾ

(ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।) ਜੋਏ b

ف + ੨ + ੨ + b ←

ਫੇ + ਵਾਓ + ਰੇ + ਜੋਏ ← ਜਰੂਫ਼

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੬ ੭ ਐਨ ੮

ਅਭਿਆਸ

੮ ← ੬ + ੭ + ੮ + ੯

ਕਾਫ਼ + ਨੂਨ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਐਨ ← ਐਨਕ

੮ ← ੬ + ੭ + ੮ + ੯

ਤੇ + ਰੇ + ਵਾਓ + ਐਨ ← ਐਰਤ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੯ ੧੦ ਗੈਨ ੧੧

ਅਭਿਆਸ

੧੧ ← ੯ + ੧੦ + ੧੧ + ੧੨

ਹੇ + ਰੇ + ਅਲਫ਼ + ਬੇ + ਗੈਨ ← ਗਾਬਾਰਾ

੧੧ ← ੯ + ੧੦ + ੧੧ + ੧੨

ਲਾਮ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਲਾਮ + ਗੈਨ ← ਗਾਲੇਲ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੧੨ ੧੩ ਫੇ ੧੪

ਅਭਿਆਸ

੧੪ ← ੧੨ + ੧੩ + ੧੪ + ੧੫

ਹੇ + ਰੇ + ਅਲਫ਼ + ਵਾਓ + ਫੇ ← ਫ਼ਵਾਰਾ

ਲਾਮ + ਅਲਫ਼ + ਬੇ + ਫੇ + ਫੇ ← ਫ਼ਾਲ

੧੪ ← ੧੨ + ੧੩ + ੧੪ + ੧੫

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ق ق ਕੁਆਫ਼ ق

ਅਭਿਆਸ

قینچی ← ق + ی + ن + و + ج + ی

ਕੈਂਚੀ ← ਕੁਆਫ਼ + ਛੋਟੀ ਐ + ਨੂਨ + ਚੇ + ਛੋਟੀ ਐ

قلم ← ق + ل + م = قلم

ਕਲਮ ← ਕੁਆਫ਼ + ਲਾਮ + ਮੀਮ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ک ک

ਕਾਫ਼

ک

ਅਭਿਆਸ

کار ← ک + ا + ر

ਕਾਰ ← ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਰੇ

کمپیوٹر ← ک + م + ی + و + ن + و + ی + ت

ਕੰਪਿਊਟਰ ← ਕਾਫ਼ + ਮੀਮ + ਏ + ਛੋਟੀ ਐ + ਵਾਓ

ਰੇ + ਟੇ +

ਕੰਪਿਊਟਰ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ਅਭਿਆਸ

ਗਾਫ਼

ੲ + ੴ + ੴ + ੴ

ਗਾਏ (ਗਾਂ)

ਵੱਡੀ
ਯੇ

+ ਹਮਜਾ + ਅਲਫ਼ + ਗਾਫ਼

ੴ + ੴ + ੴ + ੴ

ਸੀਲ + ਅਲਫ਼ + ਲਾਮ + ਗਾਫ਼

ਗਲਾਮ

ਅਭਿਆਸ

ਲਾਮ

ਅਭਿਆਸ

ੴ + ੴ + ੴ

ਵਾਓ + ਟੇ + ਲਾਮ

ਲਾਟੁ (ਲਾਟੁ)

ੴ + ੴ + ੴ + ੴ

ਅਲਫ਼ + ਟੇ + ਵਾਓ + ਲਾਮ

ਲੋਟਾ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ

ਮੀਮ

ੴ + ੴ + ੴ + ੴ + ੴ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਲਾਮ + ਹੇ + ਚੇ + ਮੀਮ

ਮਛਲੀ

ੴ + ੴ + ੴ

ਰੇ + ਵਾਓ + ਮੀਮ

ਮੋਰ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ / ਜ ਨੂਨ ੭

ਅਭਿਆਸ

1 + 2 + 3 + ੭ ← ਨਲਕਾ

ਅਲਫ਼ + ਕਾਫ਼ + ਲਾਮ + ਨੂਨ ← ਨਲਕਾ

2 + 1 + ੭ ← ਨਾਕ

ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਨੂਨ ← ਨਾਕ

‘ਵ’, ਹੋਜ਼, ਔਕੜ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਾਹਿ
ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

6 + 5 + ੭ ← ਵਿਕਟ

ਵੇ + ਕਾਫ਼ + ਵਾਹਿ ← ਵਿਕਟ

੭ + ੬ + ੫ + ੭ ← ਵੈਗਨ

ਨੂਨ + ਗਾਫ਼ + ਛੋਟੀ ਯੇ + ਵਾਹਿ ← ਵੈਗਨ

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ੪ ੪ ੪ ੭ ਹੇ ੭

ਅਭਿਆਸ

੭ + ੪ ੭ + ੪ ← ਹਰ ਹਰ

ਹੇ + ਹੇ ਹੇ + ਹੇ ← ਹਰ ਹਰ

੭ + ੪ + ੩ + 1 + ੪ ← ਹਾਈ

ਛੋਟੀ ਯੇ + ਹੇ + ਤੇ + ਅਲਫ਼ + ਹੇ ← ਹਾਈ

ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹਮਜਾ
ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਵਰਨ ਦੇ ਉੱਪਰ
ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਛੋਟੇ ਰੂਪ ॥ ੨ ॥ ਛੋਟੀ ਯੇ

ਇਹ ਸਿਹਰੀ, ਬਿਹਰੀ ਦੀ
ਥਾਂ ਤੇ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਕਾਰ
ਲਾਵਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਤੇ। ਵੱਡੀ ਯੇ

ਇਹ ਲਾਵਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਵਰਤੀ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰੂਪ ॥
ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ
ਠਾਂ 'ਯ' ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ
ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

ਕ + ਲ + ॥ ੨ ॥ ← ਯਾਕ

ਕਾਫ਼ + ਅਲਫ਼ + ਵੱਡੀ ਯੇ ← ਯਾਕ

~ + ਕ + ॥ ੨ ॥ ← ਯਾਕ

ਲੇਟਵੀਂ + ਕਾਫ਼ + ਵੱਡੀ ਯੇ ← ਯਾਕ
ਅਲਫ਼

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖਣ
 ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਚਿੰਨ੍ਹ (ਲਗਾਂ ਅਤੇ ਲਗਾਓ)
 ਵਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ
 ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੂਰ - ਧੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਕਿਤ
 ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅੱਖਰ ਨਾਲ
 ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਵਿੱਚ
 ਵੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਾਂ ਇਹਨਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵੇ
 ਸਹਿਤ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ।

ਜ਼ਬਰ ز /

ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਵਰਨ ਦੇ
 ਉੱਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇ
 ਉੱਪਰ ਲੱਗ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ
 ਜ਼ੋਰ ਪੈਂਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਅੱਖਰ
 ਦੀ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਜਾਂ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਅਵਾਜ਼
 ਪੈਂਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ :

اَبَ رَبُّ سَبْ كُلُّ

ਡਰ ਕਲ ਸਬ ਰਬ ਅਬ

کُنْ دُس اِہم کر کے

ਕਹ ਕਰ ਹਮ ਦਸ ਖਤ

ਵਾਕ → ਡਰ ਮਤ ਸਚ ਬਾਤ ਕਹ

← دُر مَت سچ بات کہ

→ ਰਬ ਰਬ ਕਰ

← رَب رَب کر

→ ਆਜ ਕਾ ਕਾਮ ਕਲ ਧਰ ਮਤ ਡਾਲ

← آج کا کام کل پر مت ڈال

ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਆਮ ਕਰਕੇ ਜ਼ੋਰ
ਅੱਖਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ
ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਹਾਰੀ ਦੀ
ਅਵਾਜ਼ ਖੁਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

اِس جس دل ضد و ن

ਦਿਲ ਜਿਦ ਦਿਲ ਜਿਸ ਇਸ

اِگن آخر بارش سردی

ਸਰਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਆਖਿਰ ਗਿਣ

← دادا بولا وارث آیا چڑیا لایا

→ دادا بولا وارث آیا چڑیا لایا

دس نک رگن آج بارش ہوگی

آج بارش ہوگی

دس نک رگن

یہ چینی ورن پش پش

یہ چینی ورن

دے کھنڈ لنگدا ہے

اے اے کھنڈ دی اداں پڑاٹ کرے ہے

اُس اُن پُر پُن پُن

سُن چُن پُن پُر پُن

اُن سے مل میری بات سُن

میری بات سُن

اُن سے مل

خالی خانے پُر کر

خالی خانے پُر کر

پانی پُن کر پی

پانی پُن کر پی

نہ! بھرتی بھرتی 'ہ' دی پُنی نہی ہے جی

سیب پُن پُن کر

سیب پُن پُن کر

‘ਵਾਓ’ ਜਾਂ ਵਾਓ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਓ ਅੱਖਰ ਉੱਪਰ ਜ਼ਬਰ (—) ਲੱਗਣ ‘ਤੇ ਵਾਓ ਕੋਠੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੂਹਟ ਕਰਦਾ ਹੈ -

اَو غَو قَو دَو اور
ਐ ਗੋ ਕੋ ਦੋ ਔਰ

غور قوم دَوُر حَوْض
ਗੋਰ ਕੋਮ ਦੋੜ ਹੋਜ਼

قوم کی بات سن

ਕੋਮ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨ

حَوْض سے پانی لا

ਹੋਜ਼ ਸੇ ਪਾਨੀ ਲਾ

قوم کی بات کر

ਕੋਮ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰ

دَوُر کر جا

ਦੋੜ ਕਰ ਜਾ

‘ਵਾਓ’ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਉੱਪਰ ਪੇਸ਼ — ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਵਾਓ ‘ਉ’ ਜਾਂ ਦੁਲੈਂਕੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

بَو تَو ضَو

ਬੋ ਤੋ ਝੋ

دَوُر وَضَو

ਦੁਰ ਵਜ਼

دَوُر کر آ

ਦੋੜ ਕਰ ਆ

دَوُر مت جا

ਦੁਰ ਮਤ ਜਾ

ام کا جس یی

آم کا جوਸ ਪੀ

ਅੱਖਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜ਼ੋਰ — ਅਤੇ ਨਾਲ
ਵੱਡੀ ਯੇ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਯੇ —
ਦੁਲਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਏ ਏ ਏ ਏ ਏ
ਏ ਏ ਏ ਏ ਏ

ਏ ਏ ਏ ਏ
ਏ ਏ ਏ ਏ

ਬੈਲ ਗਾਏ ਬੈਲ ਕਾਏ

ਏ ਏ ਏ ਏ
ਏ ਏ ਏ ਏ

ਏ ਰੋਜ਼ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰ

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰ

ਜੈਸਾ ਨਾਮ ਏ ਏ ਕਾਮ

ਜੈਸਾ ਨਾਮ ਏ ਏ ਕਾਮ

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ' ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ
ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਮੂਲ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਹੋਰ ਅੱਖਰ
ਮਿਲਾ ਕੇ ਸਹੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, 'ਉਰਦੂ' ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ
ਵੀ ਕੁਝ ਅੱਖਰ ਅਜਿਹੇ ਹਨ :-

Bh = ਭ = ਭ + ਪ $\Rightarrow$ ਭ. ਅਸਲਰੂਪ

Ph = ਫ = ਭ + ਪ $\rightarrow$ ਫ.

Th = ਥ = ਭ + ਤ $\rightarrow$ ਥ.

Th = ਠ = ਭ + ਠ $\rightarrow$ ਠ.

Jh = ਜ਼ = ਭ + ਜ਼ $\rightarrow$ ਜ਼.

Chh = ਛ = ਭ + ਛ $\rightarrow$ ਛ.

Dh = ਦ, ਧ = $\rightarrow$ ਦ, ਧ

Dh = ਢ $\rightarrow$ ਢ.

Rh = ਰ $\rightarrow$ ਰ.

Kh = ਖ $\rightarrow$ ਖ.

Gh = ਗ = ਭ + ਗ $\rightarrow$ ਗ.

Lh = ਲ = ਭ + ਲ $=$ ਲ.

mh = ਮ = ਭ + ਮ $=$ ਮ.

ਭ + / = ਭ + ਪ ਤ ਭ

ਭਾ ਭਰ ਭੁਕ ਭਾਭੀ ਭਾਭੀ
ਭਾਈ ਭਾਬੀ ਭੁਕ ਭਰ ਭਾ

ਭਾਭੀ ਭਾਭੀ ਆਂ - ਸਾਰਾ ਕੋ ਭੀ ਲਾਏ

ਭਾਈ ਭਾਬੀ ਆਏ

ਭਿੜ ਕੋ ਚਾਰਾ ਭਾਲ

ਭੇਡ ਕੋ ਚਾਰਾ ਭਾਲ

ਭ + / = ਭ + ਪ

ਭਾ ਭ

ਭਾ ਭਾ ਭਾ

ਭਾ ਭਾ ਭਾ

ਭਾ ਲੇ ਆ

ਭਾ ਲੇ ਆ

ਸਾਖ ਸੇ ਭਾਭੀ ਮਤ ਭੋਰ

ਸਾਖ ਸੇ ਭਾਭੀ ਮਤ ਭੋਰ

ج = ح + ز ← ح + ت س ج

جَاحِی جَاحِی جَاحِی جَاحِی جَاحِی
 جالی جالم جے جی جا

جَاحِی جَاحِی جَاحِی جَاحِی
 جالی جاس جاسی جاس

جَاحِی کے ساتھ جَاحِی
 جالی کے ساتھ جالی

جَاحِی لے آؤ جَاحِی
 جالی لے آؤ

ج = ح + ز ← ح + ط ج ج

جَاحِی جَاحِی جَاحِی جَاحِی جَاحِی
 جالی جالی جالی جالی جالی

جَاحِی سے بیٹے جَاحِی (جالی) سے

جَاحِی کی لالی جَاحِی

جَاحِی کے آؤ جَاحِی

ਭੇ ← ਭ + ਭ ਸ ਭ.

ਭਾ ਭੁਲ ਭੁਲਾ ਭਾੜੁ
ਭਾ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ ਭਾ

ਭੁਲ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ
ਭੁਲ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ

ਭੇ ← ਭ + ਭ ਭੇ ਭੇ

ਭੇ ਭੇ ਭੇ ਭੇ
ਭੇ ਭੇ ਭੇ ਭੇ

ਭੇ ਭੇ ਭੇ

ਭੇ ਭੇ ਭੇ
ਭੇ ਭੇ ਭੇ

ਭੇ ਭੇ ਭੇ
ਭੇ ਭੇ ਭੇ

ਧ

੨੭

ਆ ਆ ਆ ਆ ਆ

ਧਾਤ ਆਏ ਆਈ ਆਧਾ

ਧਾਨ ਧਾਕਾ ਧੂਧੀ ਧੰ

ਧਨ ਧਾਗਾ ਧੋਬੀ ਧੁਨ

ਆ ਆ ਪਾਠ ਆ ਆ ਆ

ਆਏ ਬਾਦਲ ਆਈ ਧੂਪ

੨੭ ਕਰ ਸੂਟੀ ਧਾਕਾ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾ ਧਾਕਾ

ਦੇ ਕਰ ਸੂਟੀ ਧਾਗਾ ਧਾਰਾ ਬਾਹਰ ਧਾਗਾ

ਧ ਧ

ਧੁਲ ਧੁਲ

ਧੁਲ ਧੁਲ

ਧੁਲ ਵਾਲਾ ਆਯਾ

ਧੁਲ ਵਾਲਾ ਆਯਾ

ਧੁਲ ਸਾਸ ਲਾਯਾ

ਧੁਲ ਸਾਸ ਲਾਯਾ

ੴ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ
ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ →

ੴ ਚੜ੍ਹ, ੴ ਖੜ੍ਹ, ੴ ਬੜ੍ਹ, ੴ ਗੜ੍ਹ, ੴ ਦੜ੍ਹ,
ਚੜ੍ਹ, ਖੜ੍ਹ, ਬੜ੍ਹ, ਗੜ੍ਹ, ਦੜ੍ਹ,

ੴ ਖੁਬ ਖੜ੍ਹ ਆਗੇ ਬੜ੍ਹ,
ਖੁਬ ਖੜ੍ਹ ਆਗੇ ਬੜ੍ਹ,

ੴ - ੴ + ੴ ਖ ੴ

ੴ ਲਾਖ ੴ ਖਾਦ ੴ ਖਾਟ ੴ ਖ

ੴ ਸੁਖ ੴ ਦੁਖ ੴ ਲਿਖ ੴ ਖੇਲ ੴ ਖੇਤ

ੴ - ੴ + ੴ ਘ ੴ

ੴ ਘੋੜਾ ੴ ਘਾਸ ੴ ਘਾਟ ੴ ਘਰ ੴ ਘਾ

ਘੋੜਾ ਘਾਸ ਖਾਤਾ ਹੈ

ਧੌੜੀ ਘਾਟ ਜਾਤਾ ਹੈ

ਘੋੜਾ ਘਾਸ ਖਾਤਾ ਹੈ

ਧੌੜੀ ਘਾਟ ਜਾਤਾ ਹੈ

ل = ۛ + ل
 ل = ۛ + ل

چولہا دُولہا

چُلہا دُلہا

م = ۛ + م

کمار کُمار
 کُمار کُمار

ن = ۛ + ن

نہارا بھائی نیک ہے
 نہارا بھائی نیک ہے۔

جزم جزم

ایہ اَمّار دے اَمّار لَگادی ہے اَمّار
 اَمّار دے اَمّار لَگادی ہے۔

عقل علم مشکر مُلک

اَمّار اَمّار اَمّار اَمّار

فرض فشق نظم

اَمّار اَمّار اَمّار اَمّار

اَمّار سے کام لے

اَمّار سے کام لے

اَمّار سے کام لے

اَمّار سے کام لے

اَمّار سے کام لے

اَمّار سے کام لے

U ਨੂਨ ਗੁੱਨਾ نون غنة

ਇਹ ਬਿੰਦੀ ਜਾਂ ਹਲਕੇ (ਨ) ਦੀ ਅਵਜ ਖੂਹਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਗਾਮਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਦ ਲੱਗਦਾ ਹੈ -

ماں نہیں ہیں ہوں
میں سے ہیں ہوں

آنکھ چاند رات پانٹ
آنکھ چاند رات پانٹ

میرے ماموں گاؤں سے آئے ہیں -
میرے ماموں گاؤں سے آئے ہیں

اُن کا گاؤں موگا کے قریب ہے
اُن کا گاؤں موگا کے قریب ہے

اُن کے لئے بھرے کھیت ہیں -
اُن کے لئے بھرے کھیت ہیں

س ش تشر

उसदीद सद

ਸਦ ਜਾਂ ਤਸਦੀਦ - ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਜੋਰ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਉੱਪਰ ਸਦ ਜਾਂ ਤਸਦੀਦ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ -

آبا اَماں آجی سَچا مَک

مੱਕ ਮੱਚਾ ਬੱਚਾ ਅੱਛਾ ਅੱਮਾਂ ਅੱਬਾ

ਆ, کتاب ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ -

ਅੱਬਾ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅੱਮਾਂ ਕਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ -

ਅੱਮਾਂ ਕਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬੱਚਾ ਕਹਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ -

ਬੱਚਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਵਾਰਿ ਵਾਲਾ ਮਦ

9

ਇਹ ਆਮ ਕਰਕੇ 'ਖ' ਦੇ ਅੱਕੜ ਵਾਲੇ
ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਸ
ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਸਮੇਂ ਜੀਭ ਠਾਲ
ਨਾਲ ਛੂਹਣ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਖੁਰ ਖੁੱਸ਼ ਖੁੱਬ ਦਸਤਰਖ਼ਾਨ

ਖੁਦ ਖੁਸ਼ ਖੁਬ ਦਸਤਰਖ਼ਾਨ

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਖੁਬਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਖੁੱਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ

ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਖਰ ਹੈ -

ਮੈਂ ਖੁੱਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਖੁੱਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ

ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਖੁੱਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ